

De durfjas.

Augustus was heel mooi, warm en zonnig — en toch waren Vader, Moeder en Wim niet heelemaal gelukkig. Er was iets, waar ze alle drie stilletjes, vol zorg aan dachten. Wim moest met September naar de groote school, hij was in Juni zes jaar geworden! „Ja, wat geeft dat nu, naar school?” zul je zeggen.

Laat ik eens iets van Wim verklappen. Hij was niet flink. Hij was een heel erg moederskindje. Zijn lieve moeder had hem misschien wat flinker moeten maken — maar als Wim huilde, omdat hij niet van haar weg wilde, dan had ze medelijden met hem. — Wim wou nooit op visite bij andere kinderen. Wèl wou hij altijd heele stoeten kinderen op visite hebben. En dat deed zijn Moeder dan maar — ze liet alle kinderen van de buurt, die lust hadden, komen spelen bij Wim, in zijn grooten tuin of op zijn heerlijke speelkamer.

Nu moest Wim met September naar school. Wèg van Moeder! Hoe zou 't gaan? Moeder, Vader en Wim piekerden er ieder in hun eentje over. En op een avond zei Moeder ineens tegen Vader — Wim sliep al: „Zeg — ik hoop, dat *jij* hem brengt. Als *ik* mee ga, zal hij misschien geen afscheid kunnen nemen.” — „Dat heb ik ook al gedacht!” zei Vader. „Dat is dus afgesproken.”

Den derden September begonnen de scholen. Wims boeltje was keurig in orde: een mooie zwart-leeren tasch, een étui vol gepunte potlooden en nieuwe

pennen, penhouder, zeempje, stuf, liniaaltje... Wim wou best naar school. Hij zag er maar zoo tegenop om van Moeder weg te zijn. Den heelen morgen ergens te wezen, waar hij Moeder niet zien zou! Ja, ja, hij was een echt moederskindje. — En nu liep hij met zijn Vader mee, en hij huilde. Hij voelde zich diep ongelukkig. Hij durfde niet — o, hij durfde niet! Op 't laatste oogenblik, toen Vader den schooldrempel overstapte en hem aan de hand mee trok, riep hij ineens uit, één keer: „Ik durf niet!”

Toen kwam gauw de juffrouw en zei een paar vriendelijke woorden tegen Vader, en die ging gauw weg. De juffrouw deed of ze niets gehoord had, nam Wim zijn jasje af en zei, dat er nog niet veel kindertjes waren en dat hij een mooi plaatsje mocht zoeken. Ze hielp hem zoeken — kijk, hier bij 't raam. Dan kon hij de mooie bloemen in de vensterbank zien en de hooge kronen van de oude boomen op 't voorplein — nu, wat zei hij daarvan? Zat hij nu niet prachtig? En kijk, daar waren nog meer kindertjes! Wim droogde gauw zijn tranen, en 't *ging* dien ochtend. Het viel mee, heusch.

Maar den volgenden morgen, weer 't zelfde liedje, en op 't laatste oogenblik weer die uitroep: „Ik durf niet!” En den derden dag weer. — Vader en Moeder hielden zich stil. De juffrouw was eens komen praten: als Wim op school was, was 't leed gauw vergeten — 't ging iederen morgen vlugger — het zou best gaan!

De kleintjes gingen veertien dagen lang alleen nog maar 's morgens naar school. — Toen Wim den

derden dag thuis kwam – hij mocht alléén naar huis, 't was niet ver – was zijn moeder juist met de huisnaaister bezig.

„Wim!” zei Moeder en liet hem een stukje van stevig bruin wollen goed zien. „Nu je zoo alle dagen op straat moet, heb je een flinke najaarsjas nodig. Kijk eens, hoe vind je dit lapje? Vanmiddag gaan we samen 't goed koopen, en dan zal Juffrouw naaister 'm eens gauw maken.”

Wim kreeg op eens een kleur, zijn oogen gingen schitteren. Hij zei langzaam, alsof hij iets heel gewichtigs had

mee te delen: „O, Moeder – nou-weet-ik-wat! O! nou-weet-ik-wat!” – „Wat, dan, jongen?” vroeg Moeder.

Wim trok Moeder mee in de voorkamer achter de gordijnen: Juffrouw naaister hoefde 't niet te hooren. En daar kwam hij met zijn inval voor den dag: „O, Moeder! als ik nu eens een echte jas kreeg, een echte jongensjas uit een winkel, en een echte pet, geen matrozenmuts meer – dan zou ik ineens durven! Dan zou ik naar school durven! Hij wou 't eens

heel mooi maken en beloofde er nog bij: „*Alleen!*”

Moeder bleef even zwijgen – ze dacht na. Ze dacht een beetje verdrietig: „Hè, jassen uit een winkel – die staan zooveel ouwelijker – zoo eigenwijs.” – Het speet haar, dat het nu ineens uit zou zijn, 't gezellig overleggen met Juffrouw naaister, hoe 't nu eens een heel mooie warme en toch niet zware jas kon worden voor Wim. Maar ze had toch ook wel veel zin om het te probeeren, van Wim ineens een grooten schooljongen te maken, en dan zou hij durven! O, wat zou het heerlijk zijn, als hij *durfde!*

„Goed! zei ze na eenige oogenblikken. „Vanmiddag gaan we de stad in!” – Wim danste de kamer rond. „O! o! o! dat zal dan mijn durfjas zijn!” riep hij. „En mijn durfpet! O! o! o!” En hij rende naar de keuken om het zijn groote vriendin Ansje mee te deelen: „Ansje, ik krijg een durfjas en een durfpet!” Maar toen moest hij 't Ansje toch eens even uitleggen!

Dien middag gingen Moeder en Wim naar een jassenwinkel, Wim wees zelf den winkel aan: een groot kleerenmagazijn, waar jassen voor groote heeren op poppen-als-heeren stonden. Een raam vol wassen jongetjes was er ook bij. Moeder was wel liever in een kinderzaak gegaan, maar Wim zei, dat ze dáár geen echte durfjassen hadden. – En toen werden Wim allerlei jassen aangepast. Wat Moeder mooi vond, vond Wim geen durfjas genoeg, en om het durven ging het dan toch maar! – En zoo mocht Wim zelf uitkiezen. Hij koos een flinke ruw-weersjas, waar je de kraag hoog van kon opslaan, en een groote pet in

dezelfde kleur. Toen hij zoo zich zelf voor den spiegel zag, kreeg hij een kleur van plezier. Maar Moeder kon haast wel huilen. Waar was haar jongetje, haar lief, klein, eenig jongetje? Daar stond een ferme schoolknaap. Maar Moeder begreep, dat Wim nu een ferme schoolknaap *moest* zijn! De jas en de pet pasten zóó goed, dat Wim de jas ineens *aan* en de pet ineens *op* mocht houden. Zijn oude goed werd ingepakt. Minachtend keek hij naar 't aardige, met zij gevoerde jasje met de zijden steekjes hier en daar... En den volgenden morgen *durfde* hij. Alléén stapte hij weg, trotsch als een pauw. De handen in de zakken van zijn durfjas, stapte hij den schooldrempel over. En riep niets meer.

NANNIE VAN WEHL.

Bobje.

Bobje zat op z'n knieën voor 't raam en keek, hoe de wind speelde met de blaadjes en stukken papier op den weg. Zijn gezichtje stond wat bedroefd, want hij vond z'n leventje heelemaal niet prettig, sinds Moesje er niet meer was. Moesje had altijd met hem gespeeld en gewandeld, en hij was nooit alleen geweest. Maar nu was hij wel alleen, nu was Moesje weg, al lang — het leek wel honderd dagen. En al dien tijd, dat Moesje weg was, had Pappie zoo vreeselijk ernstig gekeken, dat Bob haast bang voor hem was en geen grapjes meer tegen hem durfde maken.